

הלבנות טמאת מת פֶּרֶק ג

א. אלו מטמאין במגע ובמשא ובאהל המת, אפלו נפל שלא נתקשרו אבריו בגידין, וכזית מבשר המת, וכזית נצל, ואבר מן החי ואבר מן המת שיש עליהן בשר כראוי, והשדרה, והגלגלת, ורב בנינו, ורב מנינו, ורבע עצמות מכל מקום אף על פי שאין בהן לא רב בנין ולא רב מנין, ורביעית דם, ורביעית דם תבוסה: הכל שתים עשרה.

ב. ואלו מטמאין במגע ובמשא, ואין מטמאין באהל אבר מן החי שחסר בשרו, ואבר מן המת שחסר בשרו או עצמו, והשדרה שחסרה ואין בה רבע עצמות, והגלגלת שחסרה ואין בה רבע עצמות, ועצם אחד אפלו כשעורה, וארץ העמים, ובית הפרס: הכל שבעה.

ג. הגולל והדפק מטמאין במגע ובאהל כקבר, ואינן מטמאין במשא. הרקב מטמא באהל ובמשא, ואינו מטמא במגע.

ד. טמאת רבע עצמות באהל, וטמאת רביעית דם, וטמאת אבר שאין עליו בשר כראוי בין מן המת בין מן החי יראה לי שכלן, טמאתן אינה דין תורה: שהרי אין הנזיר מגלח עליהן, כמו שבארנו בנזירות; ואין חיבין עליהן על ביאת המקדש, וכל הטמא בטמאה של תורה חייב על ביאת המקדש. לפיכך אני אומר שכל טמאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה, אינה דין תורה.

ה. אין רקב המת מטמא עד שיקבר ערם, בארון שלשיש או שלזכוכית וכיוצא בהן, ויהיה כלו שלם: חסר ממנו אבר, או שנקבר בכסותו, או בארון שלעץ או שלמתכת אין רקבו טמא, מפני שרקב הכסות או רקב העץ או חלודת המתכת תתערב ברקב בהויתו. ורקב המטמא שנתערב בו עפר כל שהוא, הרי הוא בטמאתו. ולא אמרו רקב, אלא למת בלבד; אבל הרוג, אין לו רקב.

ו. קברו שני מתים כאחד, או שגזזו שערו או צפרניו וקברום עמו, או שקברו אשה עברה ועברה במעייה אין להן רקב. טחן המת עד שנעשה רקב, אינו מטמא עד שירקוב מאליו. טחנו כלו, והניחו עד שהרקיב, או שהרקיב מקצתו כשהוא חי, ומת והרקיב כלו הרי זה ספק; ואם נטמא למלוא חפנים מרקב זה, הרי זה טמא בספק.

ז. מלוא חפנים ועוד מעפר הנמצא תחת המת, או מעפר הנמצא בקבר, ואין ידוע מה טיבו, אם הוא רקב שמטמא באהל, או אינו אלא עפר שנתלכלך בנצל המת ודמו הרי זה מטמא במשא ובאהל: שהרי יש במלוא חפנים ועוד, מלוא חפנים רקב. ויראה לי שאף טמאה זו, מדברי סופרים.

ח. המת שנשרף, ושלדו קיימת, והיא השדרה והצלעות הרי זה מטמא כמת שלם, ואין צריך לומר אם נחרד; אבל אם נשרף עד שנתבלבלה צורת תבניתו, טהור. וכן שפיר מרקם שטרפו במים טהור, שהרי נתבלבלה צורתו.

ט. בשר המת שנפרד ונעשה כקמח, טהור; וכן אפר השרופין, טהור. וכן התולעים הנהוין מבשר המת, בין חיים בין מתים

טְהוּרִין. וּכְבֹר בְּאַרְנוֹ שְׁהִמוּחַ כְּבִשָּׁר בְּכָל מָקוֹם בֵּין בָּמֶת, בֵּין
בְּנִבְלָה וְשָׂרֵץ.

י. עוֹר הָאָדָם כְּבִשָּׁרוֹ. וְאִם עֲבָדוּ כָל צָרְכּוֹ, אוֹ הִלֵּךְ בּוֹ כְּדִי
עֲבָדָה הָרִי זֶה טְהוֹר, מִן הַתּוֹרָה; אֲבָל מִדְּבָרֵיהֶם, מִטָּמֵא בְּכַזִּית
כְּבִשָּׁר הַמֵּת גִּזְרָה, שֶׁלֹא לְהַרְגִיל בְּנֵי אָדָם לְעַבֵּד עוֹרוֹת הָאָדָם
וַיִּשְׁתַּמְּשׁוּ בָהֶן.

יא. עוֹר הַבָּא כְּנֶגֶד פָּנָיו שֶׁלֹא אָדָם כְּשִׁיּוֹלֵד בֵּין שְׁהִיָּה חַי וְאִמּוֹ
חַיָּה, בֵּין שֶׁנִּלְד מֵת וְאִמּוֹ מֵתָה הָרִי זֶה טְהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמוֹ
פֶּרֶשׁ אוֹ צוֹאָה וְקִיָּא וְכִיּוֹצֵא בָהֶן.

יב. כָּל שְׂבִימָת, טָמֵא חוּץ מִן הַשָּׁנִים וְהַשָּׁעֵר וְהַצִּפְרָן, הוֹאִיל
וְגִזְעָן מַחְלִיף; וּבִשְׁעַת חֲבוּרָן, הַכֹּל טָמֵא. כִּיצַד: הַמֵּת בַּחוּץ,
וְשָׁעָרוֹ בַּתוֹךְ הַבַּיִת נְטֵמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבַּיִת; וְכֵן הַנוֹגֵעַ בְּשָׁעָרוֹ אוֹ
בְּשָׁנָיו אוֹ בְּצִפְרָנָיו, כְּשֶׁהֵן מִחֲבָרִין נְטֵמָא.

יג. שָׁעָרוֹ הָעוֹמֵד לְהַגְזֹז, וְצִפְרָנּוֹ הָעוֹמֵד לְהַנְטִיל הוֹאִיל וְהֵן
עוֹמְדִין לְהַנְטִיל, יֵשׁ בָּהֶן סִפֵּק; לְפִיכָךְ הַנוֹגֵעַ בָּהֶן, הָרִי הוּא סִפֵּק
טָמֵא.

יד. כָּל מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מִן הַמֵּת, טְהוֹר חוּץ מִדָּמוֹ; וְכָל מִרְאֵה
דָּמִים מִן הַמֵּת טָמֵא, כְּמוֹ שְׂבִימָתָהּ. וּמִפְּנֵי מַה לֹא גִזְרוּ עַל
מִשְׁקָה הַמֵּת, כְּדֶרֶךְ שֶׁגִּזְרוּ עַל מִשְׁקִין הַיּוֹצֵאִין מִכָּל הַטָּמְאִין:
מִפְּנֵי שֶׁהַמֵּת הַכֹּל בְּדִלִין מִמֶּנּוּ, לֹא גִזְרוּ עַל מִשְׁקָיו.

טו. כָּבֵד שְׁנִמּוּחָהּ מִטָּמְאָה בְּרִבְעִיעִית, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כָּדָם קוֹפָה.
דָּם קָטָן, שֶׁיּוֹצֵא כָּלוֹ אִם אֵין בּוֹ רִבְעִיעִית טְהוֹר, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא
כָּל דָּם שָׁבוֹ.

טז. וְאֵלּוּ, אִם חָסְרוּ כָּל שֶׁהוּא, טְהוּרִין רִבְעִיעִית דָּם, וְעַצֵּם
כְּשֶׁעוֹרָה, וְכַזִּית בָּשָׂר, וְכַזִּית נֶצֶל, וּמִלּוֹא חֲפָנִים רֶקֶב, וְאַבֵּר מִן
הַחַי שֶׁחָסַר מֵעֲצָמוֹ כָּל שֶׁהוּא.